

„Schweiggeld.“

J. Sch. je s tožbo za razsodbo prosil:

B. D. naj se obsodi, da mora iz na zemlji X. Y. zavarovane sodnijske poravnave od 20. julija 1875, št. 1511, izvirajočo terjatev 160 gld. s. pr. v 14. dneh pod eksekucijo tožniku poplačati.

Pri sumarni obravnavi je tožitelj najprej tožbo popravil in trdil, da se je s toženim ustno tako pogodil, da tožitelj pri eksekutivnej dražbi omenjenega zastavljenega zemljišča licitiral ne bode, in da bode toženemu zemljišče prepustil, ako je izlicitira. Toženi pa se je za vsak slučaj zavezal, na zemljišči zavarovano terjatev tožnikovo v znesku 160 gld. poplačati. Toženi je pri eksek. dražbi zemljišče kupil; zemljišče pa mu je v prvi vrsti zategadelj ostalo, kar mu tožitelj dražil ni. Ker je pri razdelitvi kupa tožitelj z omenjeno terjatvijo propadel, tožuje sedaj iz omenjenga pogovora na plačilo 160 gld. c. s. c.

Toženec je vse to zanikaval, ter trdil, da je za njega le pravomočna razdelitev kupa merodajna.

Prvi sodnik je po tožbi spoznal, opiraje se na to, da je s pričami dokazano, da je toženec plačilo 160 gld. v resnici obljubil (§§. 861, 869, 902 občnega državnega zakonika.)

Višja sodnija v Gradci je tožbo odbila in sicer iz naslednjih razlogov: tožitelj opira se, kakor popravek tožbe kaže, na pogovor s tožencem, po katerem tožitelj pri eksek. dražbi zemljišča X. Y. ni smel licitirati; in da se je toženec zategadelj zavezal, ako bi zemljišče izlicitiral, tožiteljevo terjatev poplačati. Tožitelj tudi trdi, da vsled tega pogovora ni licitiral in da je toženec vsled tega zemljišče po ceni kupil.

Namen tega pogovora je bil tedaj tožitelju licitiranje zabraniti in pripomoči, da je toženec zemljišče po nižji ceni dobil. Ker dvorni dekret od 6. junija leta 1838, št. 277, take pogodbe določno prepoveduje, in ker po §. 878 drž. zak. to, kar je prepovedano, nikakor predmet veljavne pogodbe biti ne more, tako tožitelj iz te pogodbe pravice do tožbe nima, in tudi ne pravice, iztožiti, kar mu je bilo s to pogodbo obljubljeno.

X. Y. Z.